FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT VERICA TRSTENJAK

fremsat den 27. februar 2007 [1]

I — Indledning

1. I sin anmodning om præjudiciel afgørelse har Hovrätten for Övre Norrland (Sverige) forelagt Domstolen fire spørgsmål om fortolkningen af artikel 7, stk. 4, og artikel 9, stk. 3, i Rådets direktiv 92/12/EØF af 25. februar 1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed [2], som ændret ved Rådets direktiv 92/108/EØF af 14. december 1992 [3] (herefter »direktivet«).

2. Fredrik Granberg er anklaget for at have indført 3 000 liter brændselsolie, der stammer fra Finland, til personligt brug til Sverige i tre beholdere i lastrummet på en varevogn uden at iagttage betingelserne i den svenske lovgivning, som har til formål at sikre betaling af punktafgift i Sverige.

II — Fællesskabsbestemmelser

3. Femte til syvende betragtning til direktivet er affattet således:

»I forbindelse med varer, der leveres til, er beregnet på at blive leveret til eller anvendes hos en erhvervsdrivende, der udøver selvstændig økonomisk virksomhed, eller et offentligretligt organ i en anden medlemsstat end den, hvor varerne overgår til forbrug, forfalder afgiften i denne anden medlemsstat.

Punktafgiftspligtige varer, som privatpersoner anskaffer til eget brug, og som de selv transporter, skal beskattes i den medlemsstat, hvor varerne er anskaffet.

1 — Originalsprog: fransk.
2 — EFT L 76, s. 1.
3 — EFT L 390, s. 124.

For at kunne fastslå, at de punktafgiftspligtige varer ikke er beregnet til privat brug, men til erhvervsmæssige formål, skal medlemsstaterne tage hensyn til en række kriterier.«

4. Direktivets artikel 7 bestemmer:

»1. Såfremt punktafgiftspligtige varer, der allerede er overgået til forbrug i en medlemsstat, oplægges til erhvervsmæssige formål i en anden medlemsstat, opkræves punktafgifterne i den medlemsstat, hvori varerne oplægges.

[...]

4. De i stk. 1 omhandlede varer ledsages under transporten mellem de forskellige medlemsstater af et ledsagedokument, hvori er nævnt de vigtigste oplysninger fra det i artikel 18, stk. 1, omhandlede dokument. Dokumentets form og indhold fastlægges efter fremgangsmåden i artikel 24 i dette direktiv.

[...]«

5. Direktivets artikel 8 har følgende ordlyd:

»For så vidt angår varer, som privatpersoner anskaffer til eget brug, og som de selv medfører, gælder ifølge princippet for det indre marked, at punktafgifterne opkræves i den medlemsstat, hvor varerne er anskaffet.«

6. Direktivets artikel 9, stk. 3, bestemmer:

»Medlemsstaterne kan ligeledes fastsætte, at punktafgiften forfalder i forbrugsmedlemsstaten ved køb af mineralolier, der allerede er overgået til forbrug i en anden medlemsstat, hvis disse varer transporteres af privatpersoner, der benytter atypiske transportformer, idet de enten selv foretager transporten eller lader den foretage på deres vegne. Som »atypisk transportform« betragtes andre måder at transportere brændstof på end i køretøjernes brændstoftanke eller i en egnet reservedunk samt andre måder at transportere flydende brændsel på end erhvervsmæssigt i tankbiler.«

III — Relevante svenske lovbestemmelser

7. Kapitel 4, § 1, i lov om energiskat (herefter »LSE«) bestemmer:

»Pligten til at betale energiskat påhviler [...]

5. den, som [...] fra et andet EU-land til Sverige indfører eller modtager brændstof.«

8. LSE's kapitel 4, § 1a, indeholder en undtagelse til dette nr. 5:

»Skattepligten i medfør af § 1, nr. 5, omfatter ikke [...]

motorbrændstof, som indføres til Sverige til privat brug i køretøjets brændstoftank, eller brændstoftanken på et skib eller et fly, eller i en egnet reservedunk, som rummer højst 10 liter.«

9. Kapitel 1, § 6, i lov om punktafgiftskontrol af transporter mv. af alkoholholdige varer, tobaksvarer og mineralolieprodukter, herefter »LPK«, bestemmer:

»En punktafgiftspligtig vare må kun transporteres, såfremt [...] de krav om ledsagedokument, sikkerhed [for betaling af afgiften], bevis for sikkerhedsstillelsen og anmeldelsespligten, som følger af de love, der er nævnt i LPK's kapitel 1, § 2, eller af de bestemmelser, der er nævnt i LPK's kapitel 1, § 5a, er opfyldt.«

10. I medfør af LPK's kapitel 5, § 1, ifalder den, der forsætligt i strid med LPK's kapitel 1, § 6, indfører punktafgiftspligtige varer til Sverige fra et andet sted i det område, der er omfattet af fællesskabslovgivningen om punktafgifter, og derved skaber fare for, at en myndigheds kontrol med indførslen af varer vanskeliggøres alvorligt, straf for ulovlig indførsel af punktafgiftspligtige varer med fængsel i højst to år. Såfremt lovovertrædelsen anses for at være mindre alvorlig, idømmes bødestraf.

IV — Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

11. Fredrik Granberg er af de svenske myndigheder anklaget for den 7. december 2003 at have indført 3 000 liter brændselsolie, der stammer fra Finland, til Sverige uden at have indgivet en angivelse til afgiftsmyndigheden, inden transporten blev påbegyndt, uden at have stillet sikkerhed for afgiften, uden at være i besiddelse af et ledsagedokument og uden at have medbragt et bevis for sikkerhedsstillelsen.

12. Olien blev transporteret i lastrummet på en overdækket varevogn i tre beholdere, som hver indeholdt 1 000 liter. Olien skulle anvendes til opvarmning af en villa med garage, som Fredrik Granberg ejer, og var således bestemt til Fredrik Granbergs eget brug.

13. Fredrik Granberg har erkendt disse forhold, men benægter at have begået noget strafbart.

14. Fredrik Granberg blev den 4. maj 2004 dømt af Haparanda tingsrätt for ulovlig indførsel af punktafgiftspligtig vare. Fredrik Granberg har anket dommen til Hovrätten for Övre Norrland.

15. Ifølge denne ret findes de relevante nationale bestemmelser i LPK og LES. Enhver overtrædelse af LPK er strafbar. LPK henviser til direktivet.

16. Hovrätten for Övre Norrland har således besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Giver artikel 9, stk. 3, i direktiv[et] [...] medlemsstaterne mulighed for generelt at undtage brændselsolie fra anvendelsesområdet for direktivets artikel 8, således at en medlemsstat kan foreskrive, at en privatperson, som på egen hånd og til eget brug har købt brændselsolie i en anden medlemsstat, hvor olien er overgået til forbrug, og transporteret det til bestemmelsesmedlemsstaten, skal betale punktafgift dér, uanset på hvilken måde brændselsolien er blevet transporteret?

2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, er direktivets artikel 9, stk. 3, da forenelig med de grundlæggende principper i traktaten om fri bevægelighed for varer og med proportionalitetsprincippet, i betragtning af, at formålet med direktivets artikel 9, stk. 3, forekommer at være at få privatpersoner

til at afstå fra at transportere mineralolier ved at fastsætte en fravigelse fra princippet om, at når varer anskaffes af privatpersoner til eget brug og transporteres af dem selv, skal punktafgift erlægges i den medlemsstat, hvor varerne er anskaffet, og er et sådant formål foreneligt med det af Rådet påberåbte hjemmelsgrundlag for direktivet, eller er direktivets artikel 9, stk. 3, ugyldig?

3) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, er en privatpersons transport af 3 000 liter brændselsolie ved hjælp af såkaldte IBC-beholdere, som kan være godkendte til erhvervsmæssige transporter af farligt gods, bl.a. væsker, i en varevogns lastrum, en atypisk transportform som omhandlet i direktivets artikel 9, stk. 3?

4) Er det foreneligt med direktivets artikel 7, stk. 4, at lovgivningen i en medlemsstat foreskriver en pligt for en privatperson, som på egen hånd og til eget brug har anskaffet brændselsolie i en anden medlemsstat, hvor den er overgået til forbrug, og selv har overført olien til bestemmelsesmedlemsstaten ved hjælp af en atypisk transportform i den forstand, hvori udtrykket anvendes i direktivets artikel 9, stk. 3, til at stille sikkerhed for betaling af punktafgifter samt at medbringe et forenklet ledsagedokument og bevis for sikkerhedsstillelsen for punktafgift ved indførslen?«

17. Den forelæggende ret har desuden påpeget, at der verserer seks tilsvarende sager for den.

V — Indlæg for Domstolen

18. Der er blevet afgivet skriftlige indlæg af den svenske, den græske, den italienske og den polske regering samt af Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber. Under retsmødet har Fredrik Granberg afgivet mundtligt indlæg.

A — *Første spørgsmål*

19. Den forelæggende ret ønsker oplyst, om direktivets artikel 9, stk. 3, giver mulighed for at indføre en undtagelse fra anvendelsesområdet for direktivets artikel 8, og således

foreskrive, at der skal betales punktafgift i forbrugsmedlemsstaten af alle transporter fra én medlemsstat til en anden, der udføres af en privatperson, af brændselsolie, der er købt til eget brug.

20. Ifølge den polske regering, Rådet og Kommissionen giver direktivets artikel 9, stk. 3, ikke en sådan generel mulighed.

21. Kommissionen har anført, at det først er, når der er tale om atypiske transportformer, at der kan opkræves punktafgift i bestemmelsesmedlemsstaten. Omvendt kan der ikke opkræves punktafgift i bestemmelsesmedlemsstaten, hvis transportformen er typisk. Ved udtrykket »atypiske transportformer« i direktivets artikel 9, stk. 3's forstand skal forstås alle andre form for transport end de former, der er nærmere præciseret. I bestemmelsens andet punktum præciseres det således, at den i bestemmelsen hjemlede undtagelse ikke finder anvendelse, når brændstoffet transporteres i køretøjernes brændstoftanke eller i en egnet reservedunk. Den tredje form, som er den, der er tale om i den foreliggende sag, er »andre måder at transportere flydende brændsel på end erhvervsmæssigt i tankbiler«.

22. Rådet har tilføjet, at direktivets artikel 9, stk. 3, er en undtagelse til hovedreglen i artikel 8 og derfor skal fortolkes strengt. Hvis fællesskabslovgivers hensigt havde været at gøre det muligt at undtage alle former for transport af mineralolie, der foretages af privatpersoner, fra anvendelsesområdet for direktivets artikel 8, ville det have været udtrykt klart. I et sådant tilfælde ville direktivets artikel 9, stk. 3, ikke have indeholdt et andet punktum og ville have haft følgende ordlyd: »Medlemsstaterne kan ligeledes fastsætte, at punktafgiften forfalder i forbrugsmedlemsstaten ved køb af mineralolier, der allerede er overgået til forbrug i en anden medlemsstat, hvis disse varer transporteres af privatpersoner.«

23. Herimod har den svenske, den græske og den italienske regering gjort gældende, at medlemsstaterne kan udelukke enhver transport af mineralolie, der foretages af privatpersoner, fra direktivets artikel 8's anvendelsesområde og således gøre disse produkter punktafgiftspligtige i bestemmelsesmedlemsstaten.

24. Ifølge den svenske regering findes der ifølge ordlyden af direktivets artikel 9, stk. 3, ingen muligheder for en privatperson at transportere mineralolier ved hjælp af en typisk transportform, fordi en privatperson ikke kan transportere et sådant produkt

erhvervsmæssigt i tankbiler, hvilket således indebærer, at de medlemsstater, der ønsker det, har mulighed for at holde denne vare uden for anvendelsesområdet for direktivets artikel 8.

25. Disse tre regeringer har desuden gjort gældende, at denne undtagelsesmulighed hænger sammen med mineraloliers særlige karakter, idet de normalt ikke bør transporteres af privatpersoner af hensyn til sikkerheden og til beskyttelsen af miljøet.

B — *Andet spørgsmål*

26. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, ønsker den forelæggende ret oplyst, dels om direktivets artikel 9, stk. 3, er forenelig med principperne om fri bevægelighed for varer og med proportionalitetsprincippet, dels om formålet om at hindre privatpersoner i at transportere mineralolier ved hjælp af opkrævning af punktafgifter i forbrugsmedlemsstaten, idet hovedreglen i direktivets artikel 8 derved fraviges, er forenelig med direktivets hjemmelsgrundlag.

27. Hvad angår den første del af spørgsmålet har Kommissionen gjort gældende, at direktivets artikel 9, stk. 3, er i overensstemmelse med princippet om fri bevægelighed for varer og har i denne henseende citeret præmis 32 i dom af 17. juni 2003, De Danske Bilimportører, hvori det udtales: »Det bemærkes, at anvendelsesområdet for artikel 28 EF ikke omfatter hindringer, som er omhandlet i andre særlige bestemmelser i traktaten, og at de af artikel 23 EF, 25 EF og 90 EF omfattede hindringer af fiskal karakter eller med tilsvarende virkning som told ikke er omfattet af forbuddet efter artikel 28 EF« [4]. Kommissionen har ligeledes understreget, at direktivets artikel 9, stk. 3, ikke indebærer begrænsninger af den frie bevægelighed for varer, fordi bestemmelsen — således som det er beskrevet i forbindelse med besvarelsen af det første spørgsmål — gør det muligt for privatpersoner at transportere brændselsolie til eget brug uden at betale punktafgift, såfremt der anvendes en »ikke-atypisk transportform«.

28. Hvad angår den anden del af spørgsmålet har Hovrätten for Övre Norrland i sin præjudicielle forelæggelse anført, at direktivet bl.a. henviser til artikel 93 EF [5], som ikke forekommer at give hjemmel til at vedtage

4 — Sag C-383/01, Sml. I, s. 6065, præmis 32.

5 — »Rådet, der træffer afgørelse med enstemmighed på forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg, vedtager bestemmelser om harmonisering af lovgivningerne vedrørende omsætningsafgifter, punktafgifter og andre indirekte skatter, i det omfang en sådan harmonisering er nødvendig for at sikre det indre markeds oprettelse og funktion inden for den i artikel 14 fastsatte frist.«

foranstaltninger, der har til formål at øge transportsikkerheden, samtidig med at direktivets artikel 9, stk. 3, ifølge en rapport fra Kommissionen har til formål at forebygge den risiko, der er forbundet med privat transport af mineralolier [6]. Den forelæggende ret stiller følgelig spørgsmål om gyldigheden af denne bestemmelse.

29. Ifølge den græske og den italienske regering og Rådet er direktivets artikel 9, stk. 3, gyldig. Hvis det må lægges til grund, at direktivets artikel 9, stk. 3, tager hensyn til krav, der er knyttet til transportsikkerhed, er der blot tale om et accessorisk formål set i forhold til direktivets hovedformål, der er af skatte- og afgiftsmæssig karakter. Ifølge retspraksis skal retsakten have hjemmel ud fra sit hovedformål.

30. Den svenske og den græske regering har desuden gjort gældende, at den afgiftsharmonisering, der er sket med punktafgiftsdirektiverne, alene er en delvis harmonisering. Direktiverne er i det væsentlige begrænset til at klassificere produkter på grundlag af objektive kriterier, at definere betingelserne for punktafgiftens forfald, at indføre en ordning for punktafgiftspligtige varers bevægelighed, at fastsætte punktafgiftsgrundlaget og at fastsætte minimumstakster.

6 — Den forelæggende ret henviser til Kommissionens Rapport til Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg om anvendelsen af artikel 7 til 10 i direktiv 92/12 (KOM(2004) 227 endelig).

C — *Tredje spørgsmål*

31. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, ønsker den forelæggende ret oplyst, om en privatpersons transport af 3 000 liter brændselsolie i tre beholdere i en varevogns lastrum er en atypisk transportform som omhandlet i direktivets artikel 9, stk. 3.

32. Den polske regering samt Rådet og Kommissionen har gjort gældende, at en sådan transportform er atypisk. Den græske og den svenske regering har fundet det ufornødent at besvare dette spørgsmål, henset til de besvarelser af de foregående spørgsmål, som disse regeringer har foreslået. Fredrik Granberg har ikke taget stilling til dette spørgsmål.

D — *Fjerde spørgsmål*

33. Med dette spørgsmål ønsker den forelæggende ret oplyst, om det er foreneligt med direktivets artikel 7, stk. 4, at lovgivningen i en medlemsstat foreskriver en pligt for en privatperson, som til eget brug har transporteret brændselsolie fra en medlemsstat til en anden ved hjælp af en atypisk transportform, til at stille sikkerhed for betaling af punktafgifter og til ved indførslen at medbringe et forenklet ledsagedokument.

34. Kommissionen har anført, at direktivets artikel 7, stk. 1, som definerer de varer, der er omfattet af direktivets artikel 7, stk. 4, udelukkende omfatter produkter, der »oplægges til erhvervsmæssige formål«. Følgelig omfatter direktivets artikel 7, stk. 4, ikke varer, der er købt til eget brug.

35. Kommissionen har endvidere bl.a. henvist til præmis 23 i dom af 2. april 1998, EMU Tabac m.fl. [7], hvorefter »det fremgår af tredje, femte, sjette og ottende betragtning til direktivet, at [direktivet] sondrer mellem henholdsvis varer, der er oplagt i kommercielt øjemed, og som under transport skal være ledsaget af dokumenter, og varer, der opbevares til personligt brug«.

36. Kommissionen har tilføjet, at hvis en medlemsstat, der har ret til at opkræve punktafgift i medfør af direktivets artikel 9, stk. 3, ligeledes har ret til at anvende visse instrumenter for at kontrollere, at punktafgift er blevet betalt, følger en sådan mulighed ikke af direktivets artikel 7, stk. 4.

37. Heroverfor har den svenske og den polske regering gjort gældende, at det følger af direktivets artikel 9, stk. 3, at enhver atypisk transportform sker til erhvervsmæssige formål. Disse regeringer mener, at privatpersoner ikke bør transportere brændselsolie, og at enhver transport af brændselsolie — også selv om den foretages af en privatperson til eget brug — skal anses for erhvervsmæssig og følgelig underlagt forpligtelserne i direktivets artikel 7, stk. 4.

VI — Indledende betragtninger

38. Harmoniseringen på området for punktafgift af mineralolier stødte på store problemer såvel på grund af selve de omhandlede produkters betydning for medlemsstaternes økonomi som på grund af den omstændighed, at disse produkter (benzin, dieselolie, brændselsolie, kerosen, osv.) har tætte og betydningsfulde bånd til andre politikområder.

39. Parallelt med Rådets direktiv 92/81/EØF af 19. oktober 1992 om harmonisering af punktafgiftsstrukturen for mineralolier [8] fastsætter det direktiv, der er genstand for den foreliggende sag, regler med henblik på organiseringen af afgiftsordningen ved handel med punktafgiftspligtige varer i et område uden indre grænser.

7 — Sag C-296/95, Sml. I, s. 1605.

8 — EFT L 316, s. 12.

40. Direktivets artikel 8 fastsætter det hovedprincip, at der af varer, som privatpersoner anskaffer til eget brug, og som de selv medfører, opkræves punktafgift i den medlemsstat, hvor varerne er anskaffet.

41. Direktivets artikel 9, stk. 3, giver medlemsstaterne mulighed for under visse betingelser at fravige dette princip, idet der således kan opkræves punktafgift i forbrugsmedlemsstaten.

42. Det er imidlertid muligt, at denne artikel på Kommissionens initiativ vil blive ophævet [9].

43. Henset til de nugældende bestemmelser skal direktivets artikel 9, stk. 3, imidlertid anvendes bogstaveligt, selv om en sådan anvendelse sætter en bremse for den frie udveksling af varer [10], som ikke fandtes forud for direktivets vedtagelse, og som ikke vil findes efter ophævelsen af dette stykke.

VII — Bedømmelse

A — *Første spørgsmål*

44. Besvarelsen af det første spørgsmål kræver en nærlæsning af hver enkelt af ordene i direktivets artikel 9, stk. 3, i sammenhæng med dets artikel 8, som bestemmer, at for varer, som privatpersoner anskaffer til eget brug, og som de selv medfører, »opkræves punktafgifterne i den medlemsstat, hvor varerne er anskaffet«.

45. Direktivets artikel 9, stk. 3, indeholder en undtagelse til anvendelsen af denne artikel 8, hvorefter »[m]edlemsstaterne [...] ligeledes [kan] fastsætte, at punktafgiften forfalder i forbrugsmedlemsstaten ved køb af mine-

9 — Forslag til Rådets direktiv om ændring af direktiv 92/12 (KOM (2004) 227 endelig). Heraf fremgår, at »[a]rtikel 9, stk. 3, udgår. Kommissionen er ikke overbevist om nødvendigheden af at opretholde en skattemæssig bestemmelse, der giver medlemsstaterne mulighed for at fravige det generelle princip om fri bevægelighed i forbindelse med varebevægelser, der foretages af privatpersoner. Hvis der kan være tale om sikkerhedsproblemer i forbindelse med transport af mineralolier, vil anvendelse af en bestemmelse om fravigelse af ovennævnte princip ikke kunne tilvejebringe en juridisk tilfredsstillende løsning på problemet. Der bør på ingen måde være sammenhæng mellem det faktum, at nationale lovgivninger eller fællesskabslovgivningen eventuelt underlægger transport af mineralolier strenge sikkerhedsbestemmelser, og beskatningen i forbindelse med sådanne varebevægelser. Hvis sikkerhedsnormer ikke overholdes, kan man således konstatere, at der er sket en overtrædelse af gældende regler, men dette bør under ingen omstændigheder have nogen indflydelse på punktafgiftsproblematikken«.

10 — Dette gælder så meget desto mere, fordi en privatperson, som i medfør af direktivets artikel 8 betaler punktafgift i den medlemsstat, hvor varerne er anskaffet, og som herefter afkræves punktafgift i forbrugsmedlemsstaten, fordi han falder ind under det tilfælde, der er fastsat i direktivets artikel 9, stk. 3, ikke kan nyde godt af den ordning for tilbagebetaling i tilfælde af dobbelt afgiftsopkrævning, der er fastsat i direktivets artikel 22, fordi denne mulighed kun gælder, »[h]vis en erhvervsdrivende under udøvelsen af sit erhverv anmoder derom«, og i øvrigt er underlagt meget strenge betingelser.

ralolier, der allerede er overgået til forbrug i en anden medlemsstat, hvis disse varer transporteres af privatpersoner, der benytter atypiske transportformer, idet de enten selv foretager transporten eller lader den foretage på deres vegne« [11].

46. Det skal understreges, at artikel 9, stk. 3, indeholder en definition af begrebet »atypiske transportformer«, hvorefter »[s]om »atypisk transportform« betragtes andre måder at transportere brændstof på end i køretøjernes brændstoftanke eller i en egnet reservedunk samt andre måder at transportere flydende brændsel på end erhvervsmæssigt i tankbiler«.

47. Direktivets artikel 9, stk. 3, formulerer således definitionen i modsætning til typiske transportformer. En typisk transportform er således dels transport i køretøjernes brændstoftanke eller i en egnet reservedunk, dels erhvervsmæssig transport i tankbiler af flydende brændsel.

48. Enhver form for transport, der ikke falder ind under en af disse typiske transportformer, er en atypisk transportform.

49. Eftersom fællesskabslovgiver har stillet kriteriet om en »atypisk transportform« [12] som betingelse for medlemsstaternes mulighed for at fravige hovedprincippet om det sted, hvor punktafgiften skal betales, er det klart, at fællesskabslovgiver har ønsket, at denne mulighed ikke udvides til at omfatte andre tilfælde end atypiske transportformer. Dette forhold styrkes endvidere af den omstændighed, at fællesskabslovgiver har defineret det, der anses for »atypiske transportformer«.

50. Den svenske regering har gjort gældende, at det ikke er muligt for en privatperson at transportere brændselsolie under typiske transportformer, fordi en privatperson ikke kan transportere brændselsolie erhvervsmæssigt i tankbiler, og regeringen har anført, at medlemsstaterne kan udelukke enhver form for transport af mineralolier, der foretages af privatpersoner, fra anvendelsesområdet for direktivets artikel 8.

51. Dette argument kan ikke tiltrædes, fordi direktivets artikel 9, stk. 3, udgør en undtagelse til hovedreglen i direktivets artikel 8 og derfor skal fortolkes strengt [13].

11 — Denne undtagelse forekommer at være klar. Jf. herved ordsproget *interpretatio cessat in claris*.

12 — Direktivets artikel 9, stk. 3, bestemmer nærmere: »hvis disse varer transporteres af privatpersoner, der benytter atypiske transportformer«.

13 — Jf. bl.a. dom af 12.12.1995, sag C-399/93, Oude Luttikhuis m.fl., Sml. I, s. 4515, præmis 23, af 18.1.2001, sag C-83/99, Kommissionen mod Spanien, Sml. I, s. 445, præmis 19, og af 12.12.2002, sag C-5/01, Belgien mod Kommissionen, Sml. I, s. 11991, præmis 56.

52. Selv om der således ikke skulle findes nogen mulighed for, at privatpersoner kan transportere brændselsolie ved hjælp af typiske transportformer [14], bør det første spørgsmål besvares benægtende, dvs. at medlemsstaterne ikke har mulighed for generelt at undtage tilfælde, hvor en privatperson transporterer brændselsolie til eget brug, fra anvendelsesområdet for direktivets artikel 8, med den begrundelse, at privatpersoner kun kan foretage en sådan transport ved hjælp af atypiske transportformer.

B — *Andet spørgsmål*

53. Da det første spørgsmål skal besvares benægtende, er det ufornødent at besvare det andet spørgsmål.

C — *Tredje spørgsmål*

54. Det følger af ordlyden af direktivets artikel 9, stk. 3, at alle andre måder at transportere flydende brændsel på »end erhvervsmæssigt i tankbiler« er atypiske transportformer.

55. Følgelig forekommer det at være ubestrideligt, at en privatpersons transport af 3 000 liter brændselsolie i tre beholdere i en varevogn er en atypisk transportform i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i direktivets artikel 9, stk. 3.

D — *Fjerde spørgsmål*

56. Som anført af Kommissionen, indeholder direktivets artikel 7, stk. 1, en definition af de varer, der er omfattet af dette direktivs artikel 7, stk. 4. Der er udelukkende tale om varer, der oplægges »til erhvervsmæssige formål«.

57. Domstolen har allerede fastslået, at direktivet, således som det bl.a. fremgår af dets femte og sjette betragtning, sondrer mellem henholdsvis varer, der opbevares til erhvervsmæssige formål, og som under transport skal være ledsaget af dokumenter, og varer, der opbevares til privat brug, og som ikke kræver nogen dokumenter for transporten [15].

14 — Det kan desuden tilføjes, at såfremt en privatperson f.eks. lejer en tankbil med chauffør til transport af fyringsolie, der er købt til eget brug, vil det være omfattet af definitionen af typiske transportformer.

15 — Dom af 23.11.2006, sag C-5/05, Joustra, Sml. I, s. 11075, præmis 28.

58. Følgelig vedrører direktivets artikel 7, stk. 4, ikke varer, der er købt til eget brug, og kan heller ikke danne hjemmel for, at en medlemsstat foreskriver en pligt til at stille sikkerhed for betaling af punktafgifter og til under transporten at medbringe bevis for sikkerhedsstillelsen ved transport af sådanne varer.

VIII — Forslag til afgørelse

59. Under hensyn til det ovenstående foreslås det Domstolen at besvare Hovrätten för Övre Norrlands spørgsmål således:

»1) Artikel 9, stk. 3, i Rådets direktiv 92/12/EØF af 25. februar 1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed, som ændret ved Rådets direktiv 92/108/EØF af 14. december 1992, giver ikke medlemsstaterne mulighed for generelt at undtage brændselsolie fra anvendelsesområdet for direktivets artikel 8, således at en medlemsstat skulle kunne foreskrive, at en privatperson, som på egen hånd og til eget brug har købt brændselsolie i en anden medlemsstat, hvor olien er overgået til forbrug, og selv har transporteret den til bestemmelsesmedlemsstaten, skal betale punktafgift dér, uanset på hvilken måde brændselsolien er blevet transporteret.

2) Henset til besvarelsen af det første spørgsmål er det ufornødent at besvare det andet spørgsmål.

3) En privatpersons transport af 3 000 liter brændselsolie i tre beholdere i en varevogn er en atypisk transportform i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i direktivets artikel 9, stk. 3.

4) Direktivets artikel 7, stk. 4, finder ikke anvendelse på tilfælde, hvor en privatperson, på egen hånd og til eget brug, har anskaffet brændselsolie i en anden medlemsstat, hvor den er overgået til forbrug, og selv har transporteret olien til bestemmelsesmedlemsstaten ved hjælp af en atypisk transportform i den forstand, hvori udtrykket anvendes i direktivets artikel 9, stk. 3.«